

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/8/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314201269
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8314201269.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a členov senátu JUDr. Michala Boroň a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobcov 1. Obec Stakčínka Roztoka, Stakčínka Roztoka č. 23, 2. Obec Kalná Roztoka, Kalná Roztoka č. 199, 3. Obec Klenová, Klenová č. 126, 4. Obec Ubl'a, Ubl'a č. 368, 5. Obec Hrabová Roztoka, Hrabová Roztoka č. 29, 6. Obec Ulič, Ulič č. 89, všetci zastúpení JUDr. Jánom Holotom, advokátom, Komenského 2791, Snina proti žalovanému Bondy a partneri, s.r.o., Ružová 50, Košice, o vylúčenie veci z exekúcie, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 12C/18/2014-77 zo dňa 22.10.2015 takto jednohlasne

r o z h o d o l :

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

I. Predmet konania, argumentácia strán

1. Predmetom konania je vylúčenie veci z exekúcie vedenej súdnym exekútorom R.. T. Y. so sídlom X. úradu v V., vedenej pod sp.zn. Ex 992/2012. Žalobcovia argumentujú, že technologické zariadenia nie sú vo vlastníctve povinného (Združenie obcí Poloniny), pretože žalobcovia zaplatili zo svojich rozpočtov kúpnu cenu za predmetné technologické zariadenia. Technologické zariadenia boli namontované do nehnuteľností - kotolní vo vlastníctve jednotlivých obcí. Tvoria súčasť veci hlavnej, ktorou je budova kotolne v jednotlivých obciach. Tvrdia, že majú právo k veci, ktoré nepripúšťa exekúciu, a preto je tieto potrebné z exekúcie vylúčiť.

2. Žalovaný vo svojej obrane uviedol, že nadobudol vlastnícke právo podľa § 126 ods. 3 Exekučného poriadku. Exekúcia bola ukončená, keďže došlo k vymoženiu pohľadávky. Poukazoval na ustanovenie § 61 Exekučného poriadku.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že dňa 19. 04. 2012 bol súdnemu exekútorovi R.. T. Y. doručený návrh na vykonanie exekúcie oprávneným - spoločnosťou Bondy a partneri, s.r.o so sídlom v Košiciach proti povinnému Združenie obcí Poloniny na vymoženie sumy 345.871,77 Eur a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského

rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom bankovej asociácie pod spisovou značkou II /2011 - 7809 zo dňa 29.02.2012. Na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia Okresný súd Humenné poverením č.k 10Er/354/2012 - 14 zo dňa 04. 06. 2012 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Z obsahu exekučného spisu EX 0992/12 ďalej zistil, že súdny exekútor dňa 08. 10. 2013 vydal dražobnú vyhlášku o dražbe hnuteľných vecí, ktoré boli predmetom tohto konania s tým, že termín dražby určil na deň 20. 11.2013. Dražobnú vyhlášku súdny exekútor doručoval povinnému do jeho sídla. Ďalej zistil, že dňa 08. 10. 2013 vydal príkaz na vykonanie exekúcie predajom hnuteľných vecí, ktoré boli predmetom tohto konania s tým, že exekučný príkaz si povinný neprevzal. Zistil, že súdny exekútor vydal dňa 20. 11. 2013 dražobnú vyhlášku o opätovnej dražbe hnuteľných vecí s tým, že dražbu určil na deň 30. 12. 2013. Z obsahu zápisnice o opätovnej dražbe hnuteľných vecí zo dňa 30. 12. 2013 zistil, že žiaden záujemca nemal záujem o kúpu dražených hnuteľných vecí. Dňa 13. 01. 2014 oprávnený doručil súdnemu exekútorovi podanie, v ktorom v zmysle § 126 ods. 3 Exekučného poriadku prejavil záujem o prevzatie hnuteľných vecí, ktoré sa nepodarilo prediť na dražbe. Vychádzal ďalej z obsahu potvrdenia o nadobudnutí vlastníckeho práva k hnuteľným veciam vydaného súdnym exekútorom R.. T. Y. zo dňa 13. 01. 2014, z ktorého vyplýva, že oprávnený po neúspešnej opätovnej dražbe písomným vyhlásením zo dňa 08. 01. 2014 prevzal v súlade s § 126 ods. 3 Exekučného poriadku hnuteľné veci, ktoré boli predmetom tohto konania za polovicu ich odhadenej ceny. Z obsahu spisu Okresného súdu Humenné sp.zn.10Er/354/2012 ďalej zistil že súd nepovolil uznesením zo dňa 20.06.2014, č. k 10Er/354/2012 -85 odklad exekúcie na základe návrhu povinného s odôvodnením, že exekúcia k uvedeným hnuteľným veciam bola vykonaná a ukončená, pretože oprávnený nadobudol vlastnícke právo k týmto veciam, a to ich prevzatím.

3. Na takto zistený skutkový stav prijal právny názor, podľa ktorého s poukazom na ustanovenie § 61 Exekučného poriadku nie je možné navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní. Mal za to, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k hnuteľným veciam, ktoré boli predmetom tohto konania v rámci exekučného konania. Ide o originárne nadobudnutie vlastníckeho práva, pri ktorom je vlastnícke právo právneho predchodcu nerozhodné. Konštatoval, že v súlade s § 126 ods. 3 Exekučného poriadku nadobudol vlastnícke právo k týmto veciam žalovaný. Žalobu zamietol.

4. Poukázal na ustanovenie § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 55 ods. 1, § 61, § 126 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „EP“).

5. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepožadoval, preto mu ich súd nepriznal.

III. Obsah odvolania

1. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobcovia.

2. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobcovia v podanom odvolaní ďalej uviedli, že prvostupňový súd podľa ich názoru rozsudok vydal na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvostupňový súd poukázal na ustanovenie § 55 ods. 1, § 61 Exekučného poriadku. Nesúhlasia so záverom prvostupňového súdu, ktorý konštatoval zmenu vlastníckeho práva v priebehu exekučného konania a s aplikáciou ustanovenia § 61 Exekučného poriadku. Žalobcovia sa cítia byť vlastníkami vecí - technologických zariadení kotolní v tej - ktorej obci. Tvrdia, že sú pevne spojené so stavbou kotolne a nemôžu byť oddelené bez toho, aby sa vec znehodnotila. Ide o súčasť nehnuteľnej veci - budovy kotolne v zmysle § 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na predaj nehnuteľných vecí sa ustanovenie § 126 ods. 3 Exekučného poriadku nevzťahuje. Ďalej poukázali na to, že ak ustanovenie § 126 ods. 3 Exekučného poriadku vychádza z filozofie, že vlastníctvo k hnuteľným veciam môže prejsť až faktickým prevzatím veci. Vzhľadom k tomu, že podľa názoru žalobcov nehnuteľné veci sa nachádzajú v jednotlivých obciach okresu Snina a žalovaný prejavil záujem o ich prevzatie v Bratislave a súdny exekútor potvrdil prevzatie veci v Košiciach, nedošlo k fyzickému odovzdaniu vecí na mieste, kde sa tieto nachádzajú. Podľa ich názoru nemohlo dôjsť k prevzatíu vecí tak ako to má na mysli ustanovenie § 133 O.z. a § 126 ods. 3 EP. Prvostupňový súd mal posúdiť, či predmet konania patrí do vlastníctva jednotlivých obcí alebo povinného v exekučnom konaní.

3. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

4. V odvolaní tiež uviedol, že postup predpokladaný ust. § 126 ods. 3 Exekučného poriadku bol v riešenom prípade dodržaný a že žalovaný sa stal lége artis vlastníkom technologických zariadení, čo musí mať za následok, že žalobcovia v tomto konaní nemôžu byť úspešní, a to s ohľadom na ust. § 61 Exekučného poriadku. V posudzovanom prípade došlo k predaju technologických zariadení uskutočnené ich prevzatím zo strany žalovaného. Predaj technologických zariadení uskutočnený ich prevzatím zo strany žalovaného má tie isté účinky ako predaj na dražbe a vedie k zmene stavu, teda k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaného. Prvostupňový súd zistil, že došlo k riadnemu predaju technologických zariadení ich prevzatím žalovaným, v dôsledku čoho aplikoval na posudzovaný prípad ust. § 61 Exekučného poriadku. Z obsahu listu žalovaného zo dňa 08.01.2014 označeného ako „Záujem o prevzatie hnuiteľných vecí po bezvýslednej opätovnej dražbe, EX 0992/12“ jasne vyplýva, že technologické zariadenia preberá. Zo žiadneho ustanovenia žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by k prevzatíu vecí podľa ust. § 126 ods. 3 Exekučného poriadku nemohlo dôjsť písomným vyhlásením a že by k nemu nutne muselo dôjsť iba faktickým prevzatím vecí u žalobcov, t.j. ich fyzickým odovzdaním na mieste, kde sa tieto veci nachádzajú.

Nutnosť fyzického odovzdania technologických zariadení ako hnuiteľných vecí na mieste, kde sa tieto veci nachádzajú nevyplýva ani z ust. § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravujúceho zmluvné nadobudnutie vlastníckeho práva k hnuiteľným veciam.

Podľa spomenutého zákonného ustanovenia môže totiž k prevzatíu hnuiteľných vecí dôjsť aj inak ako iba ich fyzickým odovzdaním na mieste, kde sa tieto veci nachádzajú. Platné právo pripúšťa aj také spôsoby prevzatia hnuiteľných vecí ako je symbolické prevzatie (traditio longa manu) či prevzatie listinami.

Z ust. § 126 ods. 3 v spojení s ust. § 61 Exekučného poriadku vyplýva, že ak už raz žalovaný nadobudol vlastnícke právo k technologickým zariadeniam ich prevzatím, nemožno túto skutočnosť spochybníť (rovnako ako v prípade predaja formou dražby), a to ani v prípade, ak by sa po takomto prevzatí (a po skončení exekučného konania ukázalo, že exekučné konanie trpelo vadami. Správnosť postupu exekútora v exekučnom konaní vo vzťahu k technologickým zariadeniam bolo možné skúmať iba v rámci exekučného konania, ktorým konaním však konanie o tejto žalobe žalobcov nie je.

Podľa názoru žalovaného sa technologické zariadenia nikdy nestali súčasťou nehnuteľností (kotolní) patriacich žalobcom tak, ako to má na mysli ust. § 120 Občianskeho zákonníka. Technologické zariadenia nadobudol do svojho výlučného vlastníctva dlžník žalovaného, ktorý v rámci projektu „Zmena palivovej základne v obciach národného parku POLONINY zavedením obnoviteľného zdroja energie - biomasy“ uzavrel dňa 27.04.2006 s MVaRR SR zastúpeným MŽP SR Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 005/2.2/2006. Skutočnosť, že dlžník žalovaného sa považoval za ich vlastníka vyplýva aj z kúpnej zmluvy č. 3 zo dňa 06.05.2011 uzavretej medzi dlžníkom žalovaného ako predávajúcim a spoločnosťou ULPEX, a.s. so sídlom Dunajská č. 12, 040 01 Košice, IČO: 36 576 514, ako kupujúcim.

5. Uplatnil si právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 5.553,69 Eur.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred rozsudok verejne vyhlásil a dospel k záveru, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil (§ 153 ods.3 O.s.p.).

V. Skutkový stav veci

1. Dňa 29. 02. 2012 bol vydaný rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave, spisová značka II /2011 - 7809, ktorým bol žalovaný - Združenie obcí Poloniny so sídlom Obecný úrad Stakčín zaviazaný zaplatiť žalobcovi - spoločnosti Bondy a partneri s.r.o. so sídlom v Košiciach peňažné prostriedky to vo výške 345.871,77 Eur spolu s príslušenstvom a trovy konania o vo výške 12.482,40 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15. 03. 2012 a vykonateľnosť dňa 18. 03. 2012.
2. Dňa 19. 04. 2012 spoločnosť Bondy a partneri s.r.o. so sídlom v Košiciach podala návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému Združenie obcí Poloniny so sídlom Obecný úrad Stakčín súdному exekútorovi R.. T. Y. T.. so sídlom v Košiciach na vymoženie sumy 345.871,77 Eur s prísl. na základe exekučného titulu uvedeného v bode 1.
3. Okresný súd Humenné poverením číslo 5702059311, sp.zn. 10Er/354/2012 - 14 zo dňa 04. 06.2012 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie v Bratislave č.k. II/2011 - 7809 zo dňa 29. 02. 2012.
4. Dňa 20.06.2012 súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Upovedomenie doručoval oprávnenému a povinnému. Súdny exekútor považoval za deň doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému deň 03. 07. 2012 a konštatoval splnenie podmienok uvedených v § 49 ods. 2 Exekučného poriadku o doručení zásielky. Za posledný deň lehoty pre podanie námietok proti exekúcii považoval deň 17. 07. 2012.
5. Združenie obcí Poloniny vzniklo na základe Zmluvy o zriadení združenia obcí podľa § 20b Zákona o obecnom zriadení dňa 22. 05.2003. Stanovy združenia boli Krajským úradom v Prešove registrované dňa 12.08.2003.
6. Z kúpnej zmluvy č. XX/XXXX zo dňa 15. 01. 2013 uzavretej medzi spoločnosťou ULPEX, a.s ako predávajúcim a Združením Poloniny ako kupujúcim vyplýva, že predávajúci odpredal kupujúcemu (povinnému) technologické zariadenia kotolní Hrabová Roztoka, Kalná Roztoka, Klenová, Stakčínska Roztoka, Ubľa, Ulič - základná škola a materská škola s presnou identifikáciou uvedenou v článku II. Zmluvy. Z kúpnej zmluvy č. 03/2013 vyplýva, že došlo k spätnému prevodu technologických zariadení, a to zo Spoločnosti ULPEX na Združenie obcí Poloniny.
7. Z úradného záznamu súdneho exekútora zo dňa 24. 04. 2013 vyplýva, že tento navštívil obce Stakčínska Roztoka, Kalná Roztoka, Klenová , Ubľa, Hrabová Roztoka, Ulič za účelom vykonania obhliadky hnuiteľných vecí povinného - zariadení kotolní nachádzajúcich sa v jednotlivých obciach. Dňa 24. 04. 2013 bol vykonaný súdnym exekútorom súpis hnuiteľných vecí podliehajúcich exekúcii v priestoroch Obecného úradu Stakčínska Roztoka a základnej školy s materskou školou v Stakčínskej Roztoke v areáli bývalého poľnohospodárskeho družstva Klenová a na Obecnom úrade Obec Hrabová Roztoka.
8. Z výziev na poskytnutie súčinnosti pri vykonávaní exekúcie zo dňa 01.07.2013 adresovaných Obciam Kalná Roztoka, Klenová, Ubľa, Hrabová Roztoka, Ulič vyplýva, že ich žiada o sprístupnenie priestorov, v ktorých sa nachádzajú hnuiteľné veci - technologické zariadenia kotolní za účelom ich znaleckého ocenenia. Opätovné výzvy boli súdnym exekútorom realizované týmto obciam dňa 30.09.2013. Tieto boli obciam doručené.
9. Dňa 01.07.2013 bol vydaný exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom hnuiteľných vecí povinného.
10. Dňa 08. 10. 2013 súdny exekútor vydal dražobnú vyhlášku o dražbe hnuiteľných vecí - technologických zariadení, ktoré sú predmetom vylučovacej žaloby s odhadnou cenou hnuiteľných vecí určenou znaleckým posudkom vo výške 941.046,- Eur. Dňa 08. 10. 2013 vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom hnuiteľných vecí - technologických zariadení kotolní. Zo zápisnice o dražbe hnuiteľných vecí zo dňa 20.11.2013 vyplýva, že pri dražbe hnuiteľných vecí nebol prítomný žiaden

záujemca a konštatoval neúspešnosť dražby. Dňa 20. 11. 2013 súdny exekútor vydal dražobnú vyhlášku o opätovnej dražbe hnuteľných vecí - technologických zariadení kotolní.

11. Dňa 18.12.2013 podal povinný návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa osobitného zákona s poukazom na § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy s tým, že je zrejmé z oznamu dražby uverejneného v Obchodnom vestníku č. 196-226/2013, že súdny exekútor vykonáva exekúciu predajom vecí a to technologických zariadení kotolní. Návrh bol dňa 18.12.2013 doručený súdnemu exekútorovi, ktorý predložil exekučnému súdu návrh a na zastavenie exekúcie dňa 30.12.2013.

12. Dňa 30. 12. 2013 v zápisnici o opätovnej dražbe konštatoval súdny exekútor, že dražba nebola úspešná.

13. Oprávnený bol upovedomený súdnym exekútorom o bezvýslednosti dražby hnuteľných vecí podaním zo dňa 30. 12. 2013. Podaním zo dňa 08. 01. 2014 oznámil oprávnený súdnemu exekútorovi, že zmysle § 126 ods. 3 Exekučného poriadku si uplatňuje svoje právo a ponúknuté veci preberá v zmysle § 126, ods. 3 EP a to technologické zariadenia kotolní Stakčinska Roztoka, Kalná Roztoka, Klenová, Ubľa, Hrabová Roztoka, Ulič - Obecný úrad Ulič - ZŠ, MŠ. Dňa 13. 01. 2014 vydal súdny exekútor potvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva k vyššie uvedeným veciam. Potvrdenie prevzal oprávnený dňa 28. 01. 2014. Dňa 04. 02. 2014 oznámil súdny exekútor exekučnému súdu, že rozhodovanie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie je bezpredmetné, pretože oprávnený nadobudol vlastnícke právo k uvedeným hnuteľným veciam v súlade s § 126 ods. 3 EP.

14. Podaním zo dňa 10.02.2014 predložil súdny exekútor exekučnému súdu podanie povinného označené ako návrh na odklad exekúcie, návrh na zastavenie exekúcie, návrh na odklad exekúcie, a podanie Obcí Stakčinska Roztoka, Kalná Roztoka, Klenová, Ubľa, Hrabová Roztoka, Ulič zo dňa 05. 02. 2014 označené ako návrh na odklad exekúcie, ktoré mu bolo doručené dňa 07. 02. 2014.

15. Okresný súd Humenné uznesením zo dňa 20.06.2014, č.k. 10Er/354/2012-85 rozhodol o návrhu povinného na odklad exekúcie tak, že odklad exekúcie nepovolil s odôvodnením, že exekúcia bola vykonaná a ukončená, oprávnený nadobudol vlastnícke právo k týmto veciam. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.07.2014. Povinný nepodal proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok.

VI. Právne hodnotenie odvolacieho súdu

1. Žalovaný namieta v podanom odvolaní nesprávne právne posúdenie vecí. Poukazuje na to, že podľa § 126 ods. 3 Exekučného poriadku je možný prechod vlastníckeho práva len k veciam hnuteľným. Technologické zaradenia sú súčasťou hlavnej veci - nehnuteľnosti, teda budovy, v ktorej sa nachádzajú. Poukazuje tiež na to, že nedošlo k ich prevzatíu oprávneným podľa § 133 O.z. Namieta, že súd sa nezaoberal otázkou vlastníctva, teda či patria povinnému, alebo žalobcom.

ovinnému pujúcemu (5.553,69 €2. Predmetom konania je posúdenie dôvodnosti tzv. excindačnej žaloby. Ustanovenie § 55 Exekučného poriadku upravuje dôvod na začatie incidenčného sporu, t. j. sporu vyvolaného exekučným konaním. Excindačná (vylučovacia) žaloba slúži na ochranu tým osobám, ktoré majú k majetku postihnutému exekúciou právo, ktoré vylučuje, aby bol tento majetok použitý k nútenému výkonu rozhodnutia, napríklad vlastnícke právo ku konkrétnej exekúciou postihnutej veci. V týchto sporoch tretia osoba (osoba odlišná od oprávneného a povinného) uplatňuje svoje právo na vec, ktorá je predmetom exekúcie alebo zapiera pravosť, výšku alebo poradie pohľadávok prihlásených na rozvrh výťažku.

3. Právom na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, je predovšetkým vlastnícke právo. Súdny exekútor môže spísať hnuteľnú vec v domnení, že vlastníkom tejto veci je povinný. Rovnako môže zápis v katastri nehnuteľností svedčiť v prospech povinného, hoci tento vlastníkom nie je. Dotknutá osoba, vlastník veci, má potom obranu formou žaloby o vylúčenie veci z exekúcie podľa § 55 ods. 1. Exekučného poriadku. Ide o osobitnú určovaciu žalobu, v § 80 Občianskeho súdneho poriadku neuvedenú. Postačí uniesť dôkazné bremeno o existencii tvrdeného práva. Vec sa stáva predmetom exekúcie dňom, kedy súdny exekútor vydá upovedomenie o vykonaní exekúcie predajom tejto veci (§ 64 Exekučného poriadku).

Platí zásada, že v exekúcii sa môžu postihnúť len veci, ktoré patria povinnej osobe, teda osobe, voči ktorej sa exekúcia vedie. Nemožno však vylúčiť, že sa v niektorých prípadoch postihnú aj veci iných osôb, ktoré s prebiehajúcou exekúciou nemajú nič spoločné.

4. Prvostupňový súd prijal správny právny názor, pokiaľ dospel k záveru, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať ustanovenia § 61 Exekučného poriadku, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu sa v exekučnom konaní nepripúšťa a žalovaného považoval za vlastníka vecí uplatnených v excindačnej žalobe žalobcami.

5. Podľa § 61 Exekučného poriadku navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

6. V exekučnom konaní platí zásada zákazu návratu do pôvodného stavu (*restitutio in integrum*). V prípade, že dôjde k vykonaniu exekúcie, hoci sa neskôr ukáže, že exekúcia nemala byť vykonaná, nemožno už vykonaný exekučný úkon zrušiť. Povinnému zostáva nárok na náhradu škody podľa okolností prípadu (pokiaľ sú splnené podmienky podľa § 33, má nárok na náhradu škody voči súdnemu exekútorovi).

Zásada *restitutio in integrum* obsiahnutá v ustanoveniach § 36 ods. 5 a § 61 Exekučného poriadku zabezpečuje ochranu práv nadobudnutých v exekúcii, ako aj nezvratnosť stavu vzniknutého v dôsledku exekúcie, ktorý je záväzný pre účastníkov exekučného konania, exekútora ako aj tretie osoby. ustanovenie § 61 Exekučného poriadku, ktoré svojou úpravou zákazu *restitutio in integrum* v exekučnom konaní sleduje účel a prioritizuje zásadne ochranu dobromyseľnosti tretej osoby, napr. vydražiteľa. Zákaz návratu do pôvodného stavu znamená, že všeobecný súd nemôže potom, čo na základe exekúcie exekvované právo prešlo na vydražiteľa (alebo na tretiu osobu) rozhodnúť konštitutívnym rozsudkom na základe reštitučnej žaloby o opätovnej zmene subjektu práva do pôvodného stavu (*restitutio in integrum*) (porovnaj Rozsudok NS SR, sp.zn. 6 MOBdo 3/2009).

7. Podľa § 126 ods. 3 Exekučného poriadku veci, na ktoré sa nenájde kupec ani pri opätovnej dražbe, môže oprávnený prevziať do 15 dní po upovedomení o bezvýslednosti dražby za polovicu odhadnej ceny. Medzi niekoľkými oprávnenými, ktorí sú ochotní veci prevziať, rozhoduje poradie (§ 128 ods. 1). Predaj uskutočnený prevzatím má tie isté účinky ako predaj na dražbe. Ak oprávnený tieto veci neprevzme v ustanovenej lehote a ani povinný nereaguje na výzvu exekútora na prevzatie vecí, exekútor veci predá za najvyššiu ponúknú cenu. Takto uskutočnený predaj má tie isté účinky ako predaj na dražbe.

Po neúspešnej opätovnej dražbe má právo prevziať nevydraženú vec oprávnený. Prevzatie veci oprávneným je právny úkon, ktorým oprávnený nadobúda vlastnícke právo k veci. Účinky tohto právneho úkonu, t. j. prechod vlastníckeho práva z povinného na oprávneného nastávajú iba v prípade, že je úkon urobený v pätnásťdňovej zákonnej lehote, ktorá plynie od upovedomenia o bezvýslednosti opätovnej dražby. Súdny exekútor vydá upovedomenie o bezvýslednosti dražby a doručí ho oprávnenému. Ak je oprávnený na dražbe prítomný, postačí ústne upovedomenie, ktoré je potrebné poznamenať v zápisnici o priebehu dražby. Obsahom upovedomenia musí byť zoznam vecí, ktoré sa na opätovnej dražbe nepodarilo predáť. Pokiaľ by však postihnutú vec už exekútor medzičasom speňažil, excindačná žaloba nemôže byť úspešná, pretože vec už nemôže byť v tomto štádiu vylúčená z exekúcie. Tretej osobe už v takomto prípade zostáva len požadovať od oprávneného, ktorému bol výťažok z predaja veci vyplatený, v osobitnom konaní vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v plnení, ktoré prijal za speňaženie vec bez právneho dôvodu.

8. Dokladom o nadobudnutí vlastníckeho práva oprávneným k veci povinného je zápisnica vyhotovená súdnym exekútorom, v ktorej sa konštatuje, že určitú vec sa na opätovnej dražbe nepodarilo predáť a že oprávnený túto vec prevzal.

9. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný podaním zo dňa 08.01.2014 oznámil súdnemu exekútorovi záujem o prevzatie vecí po bezvýslednej opätovnej dražbe. Predaj uskutočnený prevzatím vecí má tie isté účinky ako predaj na dražbe. Žalovaný nadobudol vlastnícke právo k veciam povinného, ako to vyplýva z potvrdenia súdnemu exekútorovi R.. T. Y. T.. o nadobudnutí vlastníckeho práva k huteľným veciam zo dňa 13.01.2016.

10. Prvostupňový súd správne aplikoval ust. § 61 Exekučného poriadku z dôvodu, že k predaju technologických zariadení, ktoré sú predmetom žaloby došlo v súlade s ust. § 126, ods. 3 Exekučného poriadku.

11. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobcovia aj napriek vedomostiam o tom, že súdny exekútor realizuje súpis technologických zariadení nachádzajúcich sa v kotolniciach jednotlivých obcí vrátane ZŠ MŠ v obci Ulič, pričom ním boli vyzvaní na poskytnutie súčinnosti pri vykonávaní exekúcie, nevykonali žiaden úkon smerujúci k tomu, aby zabránili tomu, aby došlo k speňaženiu vecí na dražbe, prípadne dôsledkom, ktoré vyplývajú z ust. § 126 ods. 3 Exekučného poriadku a teda aby bolo zrejmé, že niekto iný si uplatňuje na veci postihnuté exekúciou vlastnícke právo. Taktiež nedoručili súdu návrh na vylúčenie vecí z exekúcie pred vyhlásením dražby (ani opakovanej). Bolo zrejmé z oznamu dražby uverejneného v Obchodnom vestníku č. 196-226/2013, že súdny exekútor vykonával exekúciu predajom vecí a to technologických zariadení kotolní. Súdnemu exekútorovi až dňa 05.02.2014 doručili návrh na odklad exekúcie bez žaloby na vylúčenie vecí z exekúcie. S prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu je možné urobiť záver, že žalobcovia nevynaložili všetko úsilie na ochranu svojho tvrdeného vlastníctva a neoznámili tieto skutočnosti včas, skôr ako došlo k postupu súdneho exekútora podľa § 126 ods. 3 Exekučného poriadku.

12. S poukazom na judikatúru súdov vo vzťahu k aplikácii ust § 61 Exekučného poriadku je potrebné uviesť, že v prípadoch ak skutočný vlastník exekúovanej veci, ktorý sa voči povinnému z exekúcie nedomáhal ochrany svojho vlastníckeho práva pred jej predajom, môže sa od oprávneného v exekúcii domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jej práva k vydraženej veci. Táto osoba sa však nemôže domôcť vydania exekúovanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal jej vlastníkom zákonným spôsobom, navyše odobreným rozhodnutím súdu, ktorý sa spomedzi spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva upravených v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje za originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Ak sa skutočný vlastník exekúovanej veci nemohol domôcť svojho vlastníckeho práva k nej v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu alebo súdneho exekútora, môže sa domáhať proti týmto subjektom aj náhrady škody (porovnaj II. ÚS 289/2008).

„Vydražiteľ, ktorému bol v exekučnom konaní udelený príklep a zaplatil najvyššie podanie, nadobudol vlastníctvo k vydraženým veciam. Takto nadobudnuté vlastnícke právo nemôže byť dotknuté ani prípadnými vadami exekučného konania. Správnosť postupu v exekučnom konaní môže byť na podnet účastníkov s účinkami pre exekučné konanie skúmaná len v rámci tohto konania, v rozsahu a prostriedkami stanovenými predpisom upravujúcim toto konanie. Z uvedeného vyplýva požiadavka stability právnych vzťahov založených v exekučnom procese, najmä práv, ktoré nadobudli tretie osoby. Osoby, ktoré sa zúčastnia dražby pri uskutočňovaní exekúcie predajom hneuteľných a nehnuteľných vecí, musia mať istotu, že vydražením nadobudnú vlastníctvo k vydraženej veci. Nemajú možnosť, ale ani dôvod skúmať, či exekútor pri príprave exekučnej dražby postupoval v súlade s Exekučným poriadkom. Exekučný poriadok preto stanovuje, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 M Cdo 22/2009 z 31. 01. 2011). Exekučný poriadok preto stanovuje, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. mája 2005 sp. zn. 1 Obdo V 2/2004).

13. Odvolací súd nenašiel dôvod na odklon od judikatúry Ústavného súdu SR vysloveného v rozhodnutiach Nález sp.zn. II.ÚS SR 289/08 z 05.01.2008

„Účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do absolútnych majetkových práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vo verejnej listine (notárska zápisnica) a dobrovoľne sa nespĺnila. Ak v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti podľa Exekučného poriadku spôsobil exekútor alebo jeho zamestnanci škodu, zodpovedajú za ňu podľa § 33 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak (zákon č 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). V rámci exekučnej činnosti prichádza do úvahy zodpovednosť exekútora za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup. Tejto zodpovednosti sa exekútor nemôže zbaviť (uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 10/05-19).

V prípade, ak sa osoba so silnejším právom k exekvovanej veci k právu povinného z exekúcie nemohla domôcť ochrany svojho práva pred predajom (vydražením) tejto veci v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu alebo súdneho exekútora, môže sa domáhať proti týmto subjektom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 EP, podľa ktorého exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, prípadne žalobou podľa zákona č 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v z.n.p. (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 289/08 z 5. novembra 2008).

14. Odvolací súd poukazuje na to, že ak sa žalobcovia cítia byť skutočnými vlastníkmi exekvovaných vecí, nemôžu sa už po nadobudnutí vecí oprávneným domôcť svojho vlastníckeho práva k nim vzhľadom na ust. § 61 EP. V prípade, ak tvrdia, že exekúcia nemala postihnúť veci nadobudnuté z verejných zdrojov, že súdny exekútor, nerešpektoval zákonné pravidlá pri vykonávaní exekúcie, že došlo k nezákonnému postupu a jeho dôsledkom, môžu sa domáhať pri splnení zákonných podmienok proti nemu náhrady škody v zmysle § 33 EP (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MObdo 3/2009 a sp. zn. 1 Obdo V 2/2004).

15. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa tvrdenia odvolateľov, že technologické zariadenia sú súčasťou stavieb, teda hlavnej veci a v dôsledku toho námietky nesprávnej aplikácie ust. § 126 ods. 3 Exekučného poriadku je potrebné konštatovať, že žalobcovia v podanej žalobe tvrdili, že veci, ktoré tvoria súbor technologického zariadenia tvoria súčasť hlavnej veci. Na preukázanie svojich tvrdení predložili rozhodnutia jednotlivých žalobcov, ktorými boli povolené zmeny palivovej základne v prospech stavebníkov- jednotlivých obcí (žalobcov) a kolaudačné rozhodnutia.

Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka súčasťou vecí je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. Zákon v tomto ustanovení definuje pojem súčasť vecí a to tak, že súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez z toho, že by sa tým vec znehodnotila.

Zákon stavia samostatnosť vecí vo vzťahu k inej veci na dvoch kritériách:

a) na vzájomnej spolupatričnosti a b) na miere ich oddeliteľnosti.

Prvé kritérium má subjektívnu povahu, lebo „to, čo k veci podľa jej povahy patrí“, sa určuje podľa ľudských zvyklostí, skúseností a noriem vzťahujúcich sa na konkrétnu vec. Miera spolupatričnosti sa potom posudzuje prostredníctvom povahy tej veci, ktorá sa považuje za podstatnejšiu vec, a teda vo vzťahu viacerých vecí za tzv. hlavnú vec. Zákonný text touto všeobecnou úpravou dáva priestor na individuálne posúdenie, aké vlastnosti vykazuje hlavná vec, aby z toho bolo možné vyvodit', či iná, relatívne samostatná vec k nej „patrí“ natoľko neodmysliteľne, že sa už nemôže považovať za samostatnú vec.

Druhé kritérium je viac objektívne a sleduje spojenie vecí predovšetkým vo fyzickom zmysle. Formulácia „nemôže byť oddelená bez toho, aby sa tým vec znehodnotila“ avšak nevyklučuje možnosť faktického oddelenia vecí. Oddelenie zahŕňa najrôznejšie spôsoby separácie; ako sú tie, s ktorými je spojený zásah do hmotnej podstaty veci, tak aj tie, ktoré do podstaty veci nezasahujú, resp. ktorými sú dotknuté len niektoré jej vedľajšie kvality. Faktickým oddelením predchádzajúcej súčasti sa táto stáva samostatnou vecou a môže byť aj samostatným predmetom právnych vzťahov (porovnaj komentár k Občianskemu zákonníku Fekete www.epi.sk <<http://www.epi.sk>>).

16. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že v súdnom konaní majú účastníci povinnosť tvrdenia, t.j. povinnosť uvádzať rozhodujúce skutočnosti a súčasne majú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť navrhovať dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení o tom, ktoré z navrhnutých dôkazných prostriedkov sa vykonajú rozhodne súd (§ 120 ods. 1, 2 O.s.p.). Z obsahu spisu nevyplýva, aby žalobcovia na preukázanie svojho tvrdenia o tom, že technologické zariadenia tvoria súčasť hlavnej veci predložili relevantné dôkazy. O povinnosti označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení boli poučení súdom podľa § 120 ods.4 O.s.p (č.l.25, 40 súdneho spisu).

Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba.

Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2012, sp. zn. 6 M Cdo/17/2010).

17. Z listinného dôkazu - kúpnej zmluvy č. XX/XXXX zo dňa 15. 01. 2013 uzavretej medzi spoločnosťou ULPEX, a.s. ako predávajúcim a Združením Poloniny ako kupujúcim vyplýva, že predávajúci odpredal kupujúcemu (povinnému) technologické zariadenia kotolní Hrabová Roztoka, Kalná Roztoka, Klenová, Stakčínska Roztoka, Ubľa, Ulič - základná škola a materská škola s presnou identifikáciou uvedenou v článku II. Zmluvy. Je tak zrejmé, že predmetom predaja boli samostatné veci - technologické zariadenia. Možno súhlasiť s názorom žalovaného, že umiestnenie technologického zariadenia do nehnuteľnosti iného vlastníka nezanemena, že sa tak technologické zariadenie stáva súčasťou nehnuteľnosti a vlastník nehnuteľnosti sa stáva súčasne aj vlastníkom týchto zariadení aj v prípade, ak vlastnícke právo k nim svedčí inej osobe. Z vykonaného dokazovania nevyplýva záver o tom, že sporené technologické zariadenia spĺňajú kritériá pre súčasť vecí podľa § 120 OZ.

18. K námietke odvolateľov, že nedošlo k prevzatiu vecí v súlade s ust. § 126 ods. 3 Exekučného poriadku a to konkrétne k fyzickému odovzdaniu vecí, kde sa tieto nachádzajú je potrebné uviesť nasledovné:

Výkladom citovaného zákonného ustanovenia nie je možné dospieť k záveru, že pre nadobudnutie vlastníckeho práva je nevyhnutné faktické odovzdanie vecí. Predmetné zákonné ustanovenie sa dotýka podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva oprávneným v prípade, ak došlo k neúspechu opätovnej dražby. Zákon stanovuje procesnú lehotu, v ktorej je umožnené oprávnenému prevziať veci. Prevzatie vecí oprávneným je nadobudnutím vlastníckeho práva v dôsledku právneho úkonu oprávneného, ktorého účinky nastávajú bez zreteľa na iné právne skutočnosti. Spôsob prevzatia vecí, ktorý je upravený v § 133 OZ sa dotýka zmluvného nadobudnutia vecí. V zmysle tohto zákonného ustanovenia môže dôjsť k prevzatiu vecí aj inak, než fyzickým odovzdaním, napr. traditio brevi manu, traditio longa manu, na základe vyhlásenia (constitutum possessorium) alebo zaslaním vecí na adresu. Z písomného prehlásenia žalovaného zo dňa 08.01.2013 výslovne vyplýva jeho prejav vôle, ktorým veci preberá. Takýto prejav vôle je potrebné považovať za dostatočný, zrozumiteľný a akceptovateľný v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z ust. § 126, ods. 3 Exekučného poriadku . Je potrebné poznamenať, že súdny exekútor nadobudnutie vlastníckeho práva dňa 13.01.2014 potvrdil.

19. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny vrátane správneho výroku o trovách konania.

20. Odvolací súd nepriznal účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania. Pre rozhodnutie o ich nepriznaní inak úspešnému účastníkovi- žalovanému, ktorý si ich uplatnil uvádza odvolací súd nasledovné dôvody.

21. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného konania je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov konania, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. S vedomím faktu, že zásada úspechu vo veci má hlbšiu súvislosť so štruktúrou a funkciou sporového civilného procesu, mal by súd vždy pristupovať k interpretácií a aplikácií § 150 O.s.p., ktorý túto zásadu umožňuje vo výnimočnom prípade prelomiť. Túto požiadavku, podľa ktorej nepriznanie náhrady môže byť len výnimočné môžu ospravedlniť iba dôvody hodné osobitného zreteľa (porovnaj napríklad R 34/1982).

Podľa ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosť a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti uplatniť a dôkazy.

Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia je zrejme, že ide o procesný inštitút, ktorý nie taxatívne, ale indikatívne vypočítava okolností relevantné pre jeho aplikáciu. Uvedené ustanovenie ani nemôže byť natoľko kauzistické, že by postihlo všetky rozmanitosti života. Výnimočnosť prípadu, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, ak nedôjde k ich priznaniu celkom alebo sčasti znamená teda, že musí ísť o výnimočný prístup, ktorý sa musí v rozhodnutí aj náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby neodporovalo dobrým mravom (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/67/2010, 4Cdo/231/2012).

Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ELSP“) v rozhodnutí z 06.02. 1954 vo veci Beer proti Rakúsku alebo v rozhodnutí zo dňa 07. 10. 2004 vo veci Baumann proti Rakúsku (č. 30428/96 alebo 7689/01).

22. Odvolací súd sa zaoberal v prejednávanej veci možnosťou aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p., ktorá umožňuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania, ktorá prichádza do úvahy v prípade, keď sú naplnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby neodporovalo dobrým mravom. Ako už z obsahu spisu je zjavné, ide o spor jednotlivých obcí a právnickej osoby o uplatnenie práva na veci - technologické zariadenia nachádzajúce sa v jednotlivých obciach, ktoré neprípúšťa exekúcia.

Odvolací súd nemohol prehliadnuť, že žalobcovia sú podľa ust. § 4 ods. 2 písm. p) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch oslobodení od poplatku. Je zjavné z okolností prejednávanej veci, že žalobcovia podali žalobu v záujme verejného a spoločensky prospešného záujmu. Na strane druhej žalovaný je právnickou osobou vykonáva podnikateľské aktivity smerujúce k získaniu príjmov, je fungujúcou obchodnou spoločnosťou. Nepriznanie trov odvolacieho konania žalovanému neprivedie vážnu ujmu a nie je neprimeranou tvrdosťou vo vzťahu k nemu.

Vzhľadom na vyššie uvedené podľa názoru odvolacieho súdu boli v tomto konaní splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. Náhradu trov odvolacieho konania tak odvolací súd účastníkom nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.